

БОНКА ГЕОРГИЕВА ВАСИЛЕВА
(по баща Бояджиева)

(историята е споделена от Стефан Саранеделчев, племенник на Бонка Василева, и е публикувана в книгата “Хроника на част от Стайковския род”)

Бонка е седмото дете на Владка и Георги Бояджиеви. Родена е на 10 април 1918 г. в с. Осиковица. Също като братята и сестрите си завършва начално и прогимназиално (основно) образование в родното си село. След това изкарва шивашки курсове и като шивачка в шивашкото предприятие „Яко Доросиев“, гара Искър, София преминава голяма част от трудовия ѝ стаж.

За да разбере как е протекъл животът ѝ преди да постъпи на работа в началото на 50-те години в това престижно навремето софийско предприятие, с нея проведе разговор частично записан с касетофона ми. Това стана на 10.11.1984 г. в дома ѝ в с. Осиковица. Ето какво съм записал:

– *Бяхме осем деца и цялото ни семейство бе заето всеки ден с работа. С голям труд изкарвахме прехраната си. Вярно, едно време имаше хубави обичаи. Още от времето на най-големия ни брат са се правили вечеринки. После и ние като поотраснахме провеждахме литературни вечери. Научавахме пиески и ги изнасяхме в училището. Когато имаше празници, тогава всичко бе малко по-тържествено. Байко Стайко е бил учител в селото, но още преди това, като ученик в гимназията в Ботевград е станал член на въздържателното дружество в града. Като става учител, учредява заедно с Цано Крачунов (също учител) такова дружество и в Осиковица. Още тогава организират вечеринки с входна такса, която бе в полза на читалището. Така бе до 09.09.1944 г. Не знам защо след това тази традиция бе прекъсната.*

– *Моля те опиши накратко един обикновен ден на вашето семейство по времето, когато сте били деца – ти, майка ми, леля Пенка, защото трите сте били близки по възраст, по едно и също време сте израснали, разбира се под закрилата на по-големите ви братя и сестри.*

– *Ставаме рано, изкарваме добитъка, защото по това време по-големите са на работа по нивите. Ние нахранваме домашните животни и птици, изперем каквото има. Но и знаехме да се веселим, особено като станахме по-големи. Обичахме и да четем. За майка ти какво да кажа (заплаква – б. а. СтС). Миналия месец (октомври 1984 г. - б.а. СтС) като сложихме некролог за годишнина от смъртта ѝ, от цялото село хора се спират, четат и казват: „Няма е вече“. Тя като завърши стопанското училище, преди да се омъжи, тук бе прочута шивачка в цялата околия. Добра бе с всички, засмяна, намираше време за всичко, за работа на полето, да шие, да бродира. Имам за спомен нейни бродерии. Аз се омъжих 1947 г. за вуйчо ти Цветан от нашето село. Той работеше във въздушни войски и отначало живяхме в Лясковец.*

Съпругът на леля Бонка е Цветан Николов Василев. Той е роден в с. Осиковица, махала Робовица на 23.10.1923 г. Завършва Занаятчийско дърводелско училище в гр. Етрополе със специалност „дърводелец – мебелист“ и цял живот е работил като дърводелец. След изслужване на военната служба постъпва на работа като волнонаемен дърводелец на военното летище в гр. Горна Оряховица. Именно по това време семейството живее под наем в гр. Лясковец и там се раждат двете деца на Цветан и Бонка - близнаците Маргаритка и Николай.

Ето как е описала този период Маргаритка в писмо до мене от началото на 2018 г.: „С брат ми - близък сме се родили в осмия месец. Първо аз съм се родила. Били сме първите бебета в Лясковския родилен дом. Били сме много малки. Аз съм била 2 100 гр., а Николай – 1 800 гр. Трудно ни е гледала мама. Било е купонна система, нямала е достатъчно кърма, но една добра жена имала коза и започнала да ни дава мляко и това ни е спасило. Татко е работил в Горна Оряховица, на летището, и са нямали никакви роднини там и затова е било още по-трудно за тях да ни гледат сами. Недоносени и плачливи по цяла нощ.“

В края на 40-те години преместват Цветан на работа в София, на летище Враждебна. В София, от края на 40-те години до 1977 г., семейството на леля Бонка живя под наем в малка къщичка от две стаички в кв. „Подуене“, с адрес ул. „Митрополит Панарет“ № 6. В тези стаички, като в „дядовата ръкавичка“ от известната приказка на Елин Пелин, стотици пъти намираха сърдечен прием всички роднини от провинцията, на които по различни причини им се налагаше да пребивават за по-кратко или за по-дълго в столицата. Нямам думи, с които да изразя благодарността си към сърдечността, добротата, съчувствието, грижите, помощта, които съм получавал от леля Бонка. По време на самостоятелното ми ходене до Осиковица през лятото на 1959г. и на отиване, и на връщане, пребивавах по няколко дни в София. Нейното семейство, наред със семейството на яка Виолетка (Виолета Коцева Божилова) ме приютяваха, а леля Бонка ме разведе из всички по-големи забележителности на столицата. По-късно, най-вече през студентските ми години, след като се върна от СССР, нееднократно ме е обгрижвала все едно, че е майка ми. По това време вече дружахме с бъдещата ми съпруга Маргарита и заедно посещавахме леля Бонка. Добротата ѝ предизвикваше възхищението и на Маргарита. От есента на 1970 г. до есента на 1972 г. леля Бонка работи в Автономната република Коми на тогавашния СССР, отначало като куриер, а след това, като управител на малък хотел. През следващата 1973 г. се пенсионира. Няколко години след това се сбъдна дългогодишната ѝ мечта семейството да се сдобие с хубаво жилище. Със спечелените от нея, съпруга и сина им рубли от работата в АССР Коми успяха най-после през 1977 г. да купят апартамент в новопостроения жилищен комплекс „Люлин“. Едновременно с това започнаха строеж на вила в Осиковица, на мястото на къщата строена през 60-те години на XIX в. от Стайко Цолов и от 1981г. заживяха там.

Бонка Георгиева Василева почина на 02.05.1991 г. в София и бе погребана в гробищата, в близост до черквата в с. Осиковица.